

- Apoi, Ursul se uită brusc în jos, rușinat.
- Voiam să... adică voiam să...
 - Dar pur și simplu nu găsea cuvintele potrivite.
 - Și eu... spuse Castorul.
- Ursul prinse curaj.
- Îmi pare rău, spuse el.
 - Și mie, zise Castorul.



Și deodată amândoi simțiră o mare ușurare.
Ca și cum li s-ar fi luat o piatră uriașă de pe inimă.

- Data viitoare n-o să mai aștept până poimâine ca să-mi cer scuze, spuse Castorul.
- Nici eu, râse Ursul.

În sfârșit, puteau din nou să se joace, să înoate, să zburde, să mănânce și să spele vasele, dar mai ales să râdă și să admire apusurile de soare. Și mai presus de toate, erau bucuroși că puteau face toate acestea împreună.



Fiindcă prietenia lor era ca un copac de puternică și ca rădăcinile lui de profundă.